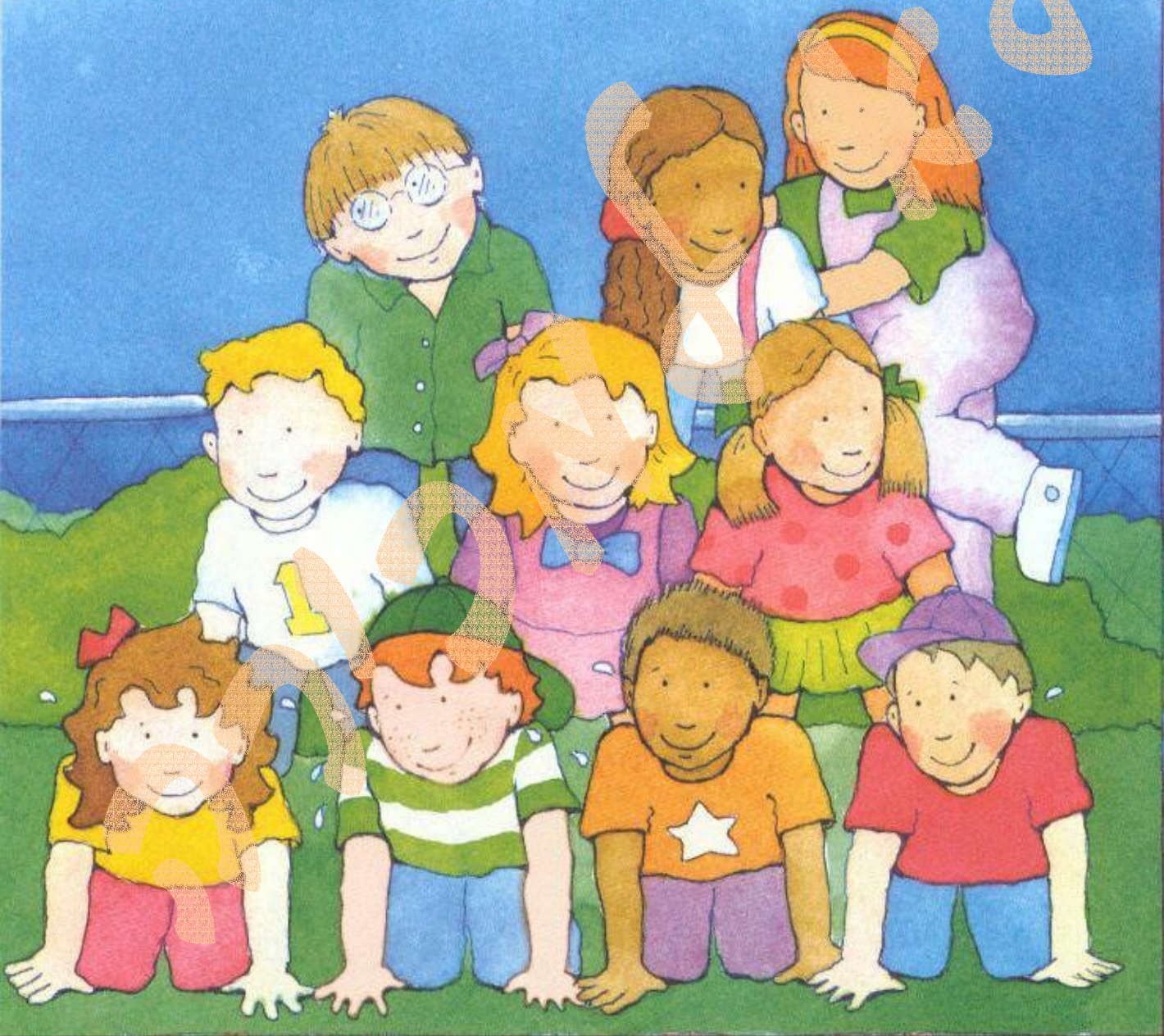

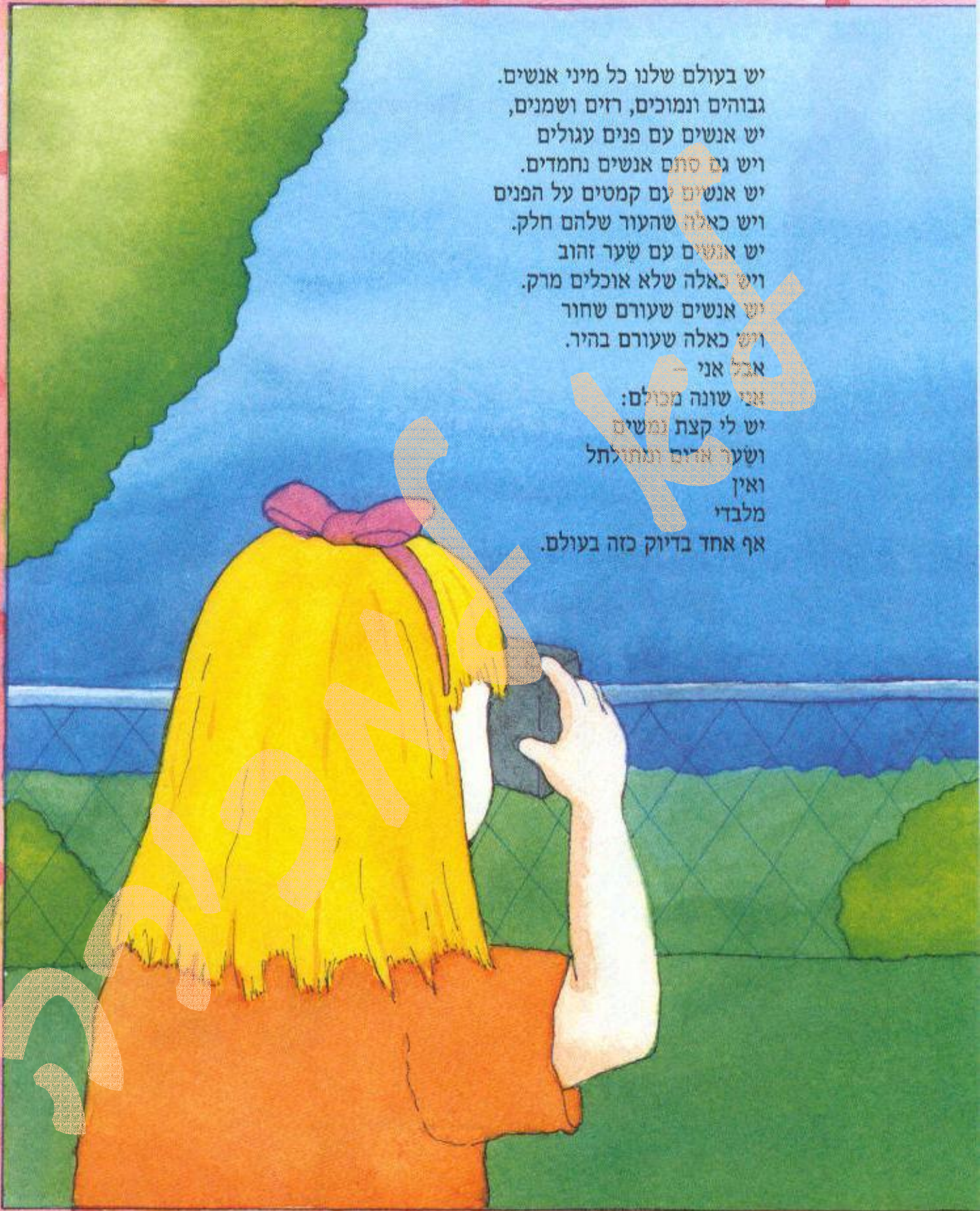
פרק ב: העור העוטף את גופנו

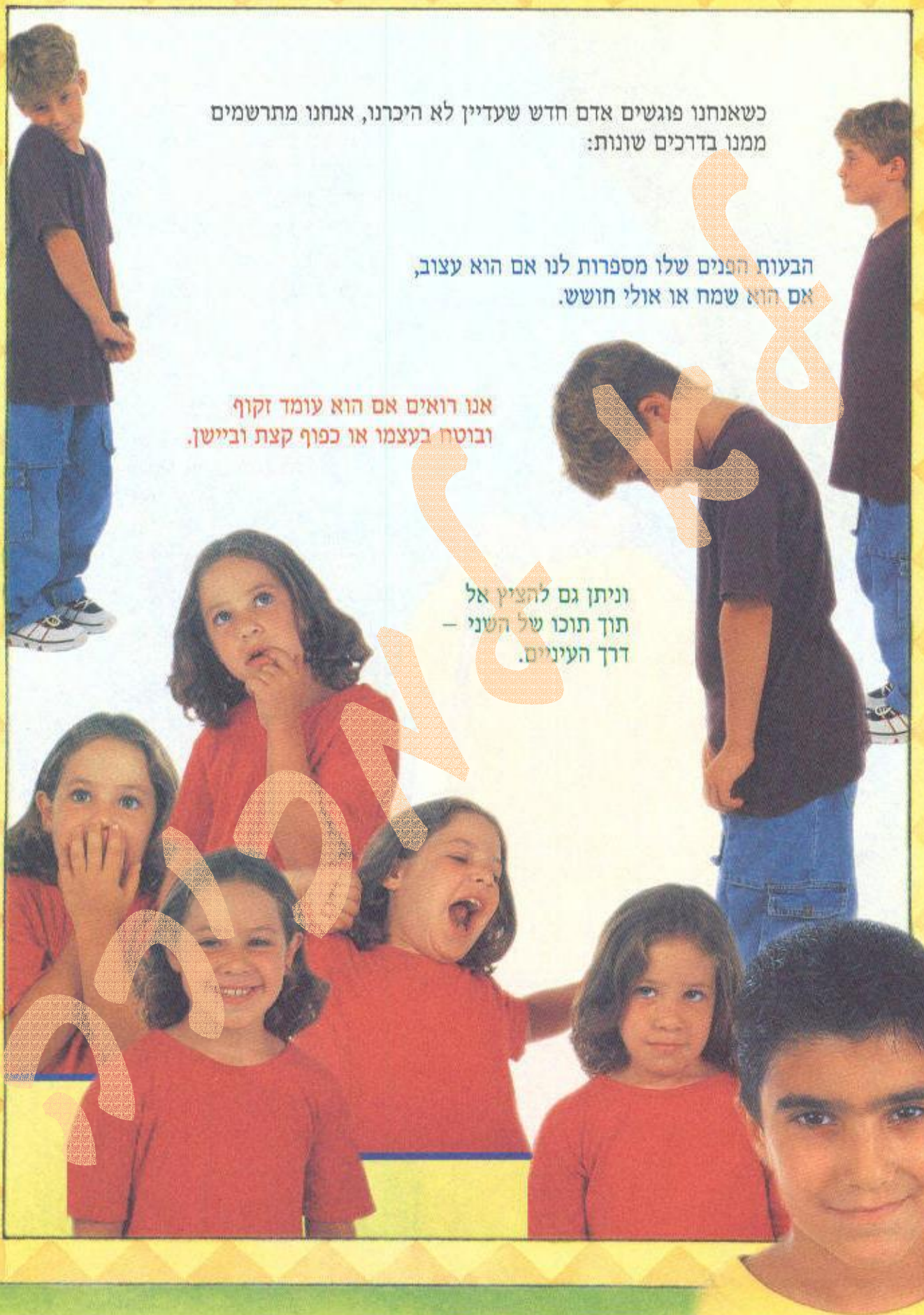
כל מיני אנשים

לכולנו לב וריאות, קיבה ומעיים. כולנו מורכבים מתאים ולכולנו נחוצים
אנשי קיום בסיסיים.
אבל כשמסתכלים מבחוץ.....

יש בעולם שלנו כל מיני אנשים.
גבוהים ונמוכים, רזים ושמנים,
יש אנשים עם פנים עגולים
ויש גם סתם אנשים נחמדים.
יש אנשים עם קמטים על הפנים
ויש כאלה שהעור שלהם חלק.
יש אנשים עם שער זהוב
ויש כאלה שלא אוכלים מרק.
יש אנשים שעורם שחור
ויש כאלה שעורם בהיר.
אבל אני –
אני שונה מכולם:
יש לי קצת נמשים
ושער אדום ונחמלקל
ואין
מלבדי
אף אחד בדיוק כזה בעולם.

כשאנחנו פוגשים אדם חדש שעדיין לא היכרנו, אנחנו מתרשמים
ממנו בדרכים שונות:

הבעות הפנים שלו מספרות לנו אם הוא עצוב,
אם הוא שמח או אולי חושש.

אנו רואים אם הוא עומד זקוף
ובוטח בעצמו או כפוף קצת וביישן.

וניתן גם להציץ אל
תוך תוכו של השני –
דרך העיניים.

רן הוא נער צעיר. כיצד אנו יודעים זאת? עדיין אין לו שפם וזקן ועורו חלק.
עור פניו של רן כולו אדום, והוא מזיע. אולי הוא חוזר ממשחק כדורגל או
מריצה מהירה. רואים בברור – הוא נראה כמי שהתאמץ כהוגן.
רן הוא ג'ינג'י עם נמשים. מי שמכיר אותו מזהה אותו מיד. אין אף לא אחד
שנראה כמוהו בדיוק.
לא שוחחנו עם רן, ובכל זאת אנחנו יודעים עליו הרבה דברים.

לפעמים משתמשת גם המשטרה במידע הנובע ממראה עורם של בני-האדם.

